SHARON GOSLING

De verborgen bibliotheek

Een auteur op de vlucht voor haar verleden vindt een nieuw begin op een afgelegen eiland

De verborgen bibliotheek

Sharon Gosling bij Uitgeverij Zomer & Keuning:

Het huis tussen de bomen
De geheime boomgaard
De vergeten buurttuin
Het boekwinkeltje in de vuurtoren
Het huis onderaan de klif

Sharon Gosling

De verborgen bibliotheek

Vertaling Nellie Keukelaar

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020562507
ISBN e-book 9789020562514
ISBN audiobook 9789020562521
NUR 302

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2026 Sharon Gosling
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *The Hidden Library* door Simon & Schuster, Londen, Verenigd Koninkrijk. Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Nellie Keukelaar
Omslagontwerp Bruggn Design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

‘Want kwaad noch goed kunnen eeuwig duren, en omdat het kwaad al lang heeft geduurd, volgt daaruit dat het goede nabij is.’
Miguel de Cervantes

‘O klaag niet, meisjes, ach en wee,
Want mannen wank’len immer,
Eén voet op ’t land en één in zee,
Standvastig zijn zij nimmer.’
William Shakespeare

Proloog

De wind rukte de adem uit haar longen toen ze erin probeerde te draaien. Verderop op het water zag Helen twee gestalten worstelen in de duisternis. Het was aardedonker en de storm ging zo tekeer dat ze niet van elkaar te onderscheiden waren. Van deze afstand leek het één afgrijslijk wezen met kronkelende ledematen terwijl de motorboot op de woeste golven omhoogkwam en neerklapte, omhoogkwam en neerklapte. Pas toen de maan even tussen de wolken door scheen, zag ze hun gezichten. Boze monden, wijd open in geschreeuw dat door de bulderende storm niet te verstaan was. Het volgende moment was alles weer in duisternis gehuld.

Er beukte een golf tegen haar eigen boot, waardoor ze bijna viel. Het dek schoot de lucht in en ze greep zich vast aan het dashboard. Haar voeten gleden weg, haar knokkels waren wit en in de stromende regen kon ze amper iets zien. Haar haar zat tegen haar hoofd geplakt en ze klappertandde en rilde in de snijdende wind. Wat moest ze doen? De twee boten dreven uiteen. Met elke golf werd de afstand groter. Ze stak haar arm uit naar de radio, maar die deed het niet.

Toen klonk er een oorverdovende kreet die zelfs boven de herrie van de storm uit kwam, gevolgd door een bons en een harde plons. Opnieuw scheen de maan even tussen de wolken door en was de motorboot weer beter zichtbaar.

Er stond maar één persoon op het dek. Ze kon niet zien

wie het was en dus wist ze niet of…

Het maanlicht verdween. De andere boot werd opnieuw opslokt door de duisternis.

De tijd vertraagde.

De storm raasde voort.

1

Op de vloer bij hun zitje van donkerrood fluweel glinsterde een piepkleine stukje roze bergkristal dat waarschijnlijk op een gelakte nagel had gezeten. Zo'n nachtclub was het: opzichtig, iets té. Melanie had de reservering gedaan.

'Dat regel ik wel,' had ze vrolijk en met een zangerige stem gezegd toen ze Helen had gebeld nadat ze het persbericht had gelezen. 'Als dit geen reden is om met z'n allen een avondje te gaan stappen, weet ik het ook niet meer.'

Het was een tijd geleden dat Helen echt uit was geweest, met haar beste vriendinnen exclusieve cocktails had gedronken en veel had gelachen. Ze waren inmiddels allemaal in de dertig. De meesten hadden een gezin en ze hadden stuk voor stuk weinig tijd. De laatste keer dat ze Mel, Rachel en Jo had gezien, dat ze met de hele groep bij elkaar waren geweest, was waarschijnlijk bij de boekpresentatie, bijna een jaar geleden. Na de universiteit spraken ze elk jaar minder vaak af. Nu zagen ze elkaar vooral bij bruiloften en bijzondere verjaardagen. Verder verliep het contact via appgroepen en Instagram, of ze deden snel een-op-een een koffietje. Maar hier had iedereen tijd voor gemaakt, voor haar grote moment.

Helen glimlachte om het geklets om haar heen en nam nog een slokje van haar old-fashioned. De cocktail was heerlijk, maar dat mocht ook wel voor dat geld.

Melanie tikte met veel vertoon met het plastic roerstaafje

tegen haar glas daiquiri alsof het een lepel was.

'Laten we proosten!' zei Melanie, met wie ze al bevriend was sinds ze beiden net konden lopen. Iedereen ging wat zachter praten. 'Op Helen. We zijn ontzettend trots op je. Je boek is wereldwijd een succes en dat het nu verfilmd wordt, is de kers op de taart. Dat je Hollywood ook maar mag veroveren!'

Er trok een vertrouwde rilling over Helens schouders. Het filmrechtencontract hing al maanden in de lucht. Daar was al sprake van voordat *All of the Above* werd gepubliceerd en lang voordat haar boek een bestseller werd. De verfilming was begonnen als een mythe, een gerucht, een gedachte die in haar hoofd was ontstaan en waarover gesproken werd, maar het was op de eerste plaats een droom die vast nooit zou uitkomen. Maar nu ging dat toch gebeuren. Haar roman zou worden verfilmd…

'… door niemand minder dan Perle Anders,' zei Jo, en ze hief haar glas. 'De populairste filmactrice van nu heeft ervoor gekozen haar regiedebuut te maken met de verfilming van jouw boek. Hoe kan het dat jij daar zo rustig onder bent? Ik zou echt uit mijn dak zijn gegaan op het moment dat ik het hoorde!'

Helen lachte, want het was inderdaad onwerkelijk. 'Niet te geloven toch?' zei ze. 'Ik denk steeds dat ik wakker zal worden en dat iemand dan tegen me zal zeggen dat het een grapje was.'

Melanie stak haar armen uit en omhelsde haar. De daiquiri klotste bijna over de rand. 'Het is je gegund, meid,' zei ze met haar kin bij Helens schouder. 'Als iemand dit verdient, ben jij het wel.'

'Dat is onzin,' zei Helen, terwijl ze de omhelzing beantwoordde. 'Maar bedankt dat jullie allemaal hiernaartoe gekomen zijn om dit met me te vieren. Ik vind het geweldig dat we,

ondanks alles, ondanks het leven, vriendinnen zijn gebleven.'

'Weet je,' zei Rachel. 'Vrouwen moeten elkaar steunen. Dat is toch het belangrijkste? Het is precies zoals je schreef. Daar gaat je boek… en die film over.'

Ze juichten. De glazen werden geheven en leeggedronken en de serveerster die ze die avond toegewezen hadden gekregen, verscheen om een volgend rondje peperdure bestellingen op te nemen.

'Ben je erbij op de set als de film wordt opgenomen?' vroeg Melanie later, terwijl ze haar mascara bijwerkte bij een van de enorme spiegels met vergulde rand die de hele wand besloegen. 'Ga je Perle ontmoeten?'

Ook het damestoilet was een walhalla van fluweel, al was het hier groenblauw. De ruimte was zo groot dat er een apart gedeelte met echte tronen bij de kamerhoge spiegels was om je make-up bij te werken, en er waren keramische wastafels en toilethokjes. Helen ging zo zitten dat ze niet naar haar eigen spiegelbeeld hoefde te kijken. De sfeerverlichting benadrukte die lelijke onnatuurlijke kromming in haar neus. Wat voor zoveel dingen in het leven gold, gold ook hier: je kon er maar beter niet naar kijken.

'Ik heb haar al ontmoet,' zei Helen. 'Nou ja, min of meer. Tijdens een Zoom-meeting.'

'Wat?' Haar vriendin keek haar opgewonden aan. 'Waarom hoor ik dat nu pas?'

Helen spreidde haar handen. 'Ik mocht het niet vertellen. Geheimhoudingsclausule. Ik mocht niets zeggen, tegen niemand, tot het contract was ondertekend. Anders zou het niet doorgaan. Nog steeds geldt dat ik over veel dingen zwijgplicht heb.'

'O,' zei Melanie. 'Als ze maar niets aan het verhaal veranderen. Je boek wordt niet voor niets gezien als het nieuwe feministische manifest.'

'Zeg dat nou niet,' zei Helen, en ze trok een gezicht. 'Dan kan ik alleen maar van mijn voetstuk vallen. Het is een roman, meer niet, gewoon een verhaal.'

'Dat zijn mijn woorden niet, zo stond het in de krant,' zei haar vriendin. 'Geen zorgen. Er zijn nog geen negatieve opmerkingen over je boek geweest sinds het uit is.'

Helen verschoof op haar stoel. Een troon zat per definitie niet lekker. 'Er zijn ongetwijfeld mensen die me graag onderuit zouden halen. Dat is nu eenmaal zo.' Er viel een korte stilte. Helen keek op en zag Melanie naar haar kijken. 'Wat?'

Haar vriendin schudde haar hoofd. 'Je hebt een wereldwijde bestseller geschreven en toch ben je nog steeds niet zelfverzekerd genoeg om je hoofd recht te houden. Dat vind ik erg. Ik weet hoe dat komt, maar toch vind ik het erg.'

'Het is geen gebrek aan zelfvertrouwen,' zei Helen, terwijl haar telefoon in haar clutch pingde. 'Het punt is dat ik weinig vertrouwen in andere mensen heb.'

Ze pakte haar telefoon uit haar tasje en zag dat ze een tekstbericht van een onbekend nummer had gekregen. Toch wist ze vrijwel meteen wie de afzender was. Ze keek verbijsterd naar haar telefoon. Melanie zei iets, maar Helen was zo ontzet dat ze dat slechts vaag hoorde.

'Helen? Wat is er?'

Toen Helen geen antwoord gaf, kwam Melanie bij haar staan en ze pakte de telefoon uit Helens hand.

Wat een geweldig nieuws, schat. Ik ben zo blij voor je. En ik ben heel benieuwd hoe ik in de film uit de verf kom. Je weet wat we hadden afgesproken, haha. Binnenkort een keer

bijkletsen? Dat is veel te lang geleden. Ik mis je. B xxx

Er verscheen een frons op Melanies voorhoofd toen ze het bericht las. Ze keek op om iets te vragen, maar toen ze Helens gezicht zag, slikte ze haar vraag in.

'Nee,' zei Melanie. 'Dit is… Dit is hij toch niet?'

'Toch wel,' fluisterde Helen.

'Hebben jullie nog contact dan?'

'Nee,' zei Helen schor. 'Al heel lang niet meer. Dat is zeker tien jaar geleden, als het niet meer is.'

Melanie schudde de telefoon heen en weer. 'Waarom heb je zijn nummer niet geblokkeerd?'

'Dat heb ik gedaan,' zei Helen zacht. 'Dit is niet… Dit is een nieuw nummer.'

'En wat bedoelt hij met "je weet wat we hadden afgesproken"? Waar slaat dat op? Wil hij een rol in de film? Is dat het? Is hij nou helemaal gek geworden? Probeert hij je te chanteren? Hij denkt toch niet dat…'

Helens hoofd tolde. Al die dure whiskycocktails in combinatie met de knoop van angst zorgde ervoor dat haar maag begon te draaien. Ze duwde zichzelf overeind, ging het dichtstbijzijnde toilethokje in en kotste alles luidruchtig uit.

'Verdorie,' hoorde ze Melanie achter zich zeggen. 'Ik sta niet toe dat hij je opnieuw de vernieling in helpt. Ik ga antwoorden. Oké?'

Helen probeerde nee te zeggen, maar haar lichaam had het te druk met alles eruit gooien. Tegen de tijd dat haar maag leeg was, was het te laat. Ze ging trillend op de vloer zitten.

'Zo,' zei Melanie triomfantelijk. Ze wurmde zich naast Helen in het toilethokje en hield de telefoon zo vast dat Helen kon lezen wat er op het scherm stond. Melanie stond wat wankel op haar benen door alle alcohol van de avond.

‘Dit heb ik geschreven. Lees maar. En daarna blokkeer je het nummer van die klootzak.’

Ik voel me niet verplicht die afspraak na te komen, engerd. Als je nog eens contact met me opneemt, zeg ik alles tegen je vrouw. Loser!

Helen keek zwetend naar het scherm, maar de randen waren onscherp en haar maag rommelde. ‘Dit heb je… toch niet echt verstuurd?’

‘Jazeker wel.’

Helens hart verkrampte. ‘Straks denkt hij dat ik het heb geschreven!’

‘Dat is ook de bedoeling,’ zei Melanie. ‘Ik ga dit nummer nu blokkeren.’

‘Wacht…’

Helen wilde haar telefoon pakken, maar Melanie hield die buiten haar bereik. Ze keek Helen streng aan. ‘Ik vergeef het je nooit als je je tegen hem verontschuldigt,’ zei ze. ‘En ik doe dit niet opnieuw. Jíj doet dit niet opnieuw. Weet je nog wat die klootzak je heeft aangedaan?’

Helen slikte. ‘Ja,’ zei ze. Maar in haar hoofd zei een beschuldigend fluisterstemmetje: hij is toch alleen maar ingegaan op jouw avances?

‘Goed zo,’ zei Melanie. Ze drukte op een knopje op het scherm, wachtte even en gaf de telefoon terug aan Helen. ‘Bedank me morgen maar. Kom, we nemen er nog een. En daarna nog een. En daarna nog heel veel meer. Je hebt iets te vieren, weet je nog? Dit is jouw feestje.’

Helen hees zichzelf overeind. Op het scherm stond dat het telefoonnummer was geblokkeerd.

‘Kom mee,’ riep Melanie over haar schouder. Ze had de deur naar de bar opengedaan en het geluid van feestende men-

sen spoelde langs haar de rustige toiletruimte in. In de verte hoorde Helen Rachel en Jo juichen toen Melanie verscheen. 'Laten we dat monster uit je gedachten bannen. Dat hebben we eerder gedaan en dat zal opnieuw lukken.'

Er klonk een hard, aanhoudend en irritant geluid vlak bij haar oor. Het geluid stopte en begon opnieuw, en dat een paar keer, voordat Helen voldoende bij bewustzijn was om te beseffen dat het een telefoon was. Haar telefoon. Haar mobiele telefoon. Waar was dat ding? Ze probeerde haar hoofd te draaien, maar kwam erachter dat iemand daar een hele doos vlijmscherpe spijkers in had geslagen terwijl ze buiten westen was. Ze lag verstrengeld tussen de lakens – Helen deed haar ogen ver genoeg open om te zien dat ze in elk geval thuis was, in haar eigen bed, aangekleed en alleen. Het was jaren geleden dat ze zo'n erge kater had gehad. Dit was de venijnige versie, die in je hoofd kruipt en de baas speelt over je stervende ziel. Ze probeerde te bedenken hoe het zover gekomen was. Ze dronk nooit veel, maar ze was op een feestje geweest. Zo was het toch? Ja, zo was het. Whiskycocktails. De tapijtbom onder de alcoholische drankjes. Was ze vergeten dat ze geen twintig meer was?

De telefoon ging opnieuw. Helen probeerde hem te vinden zonder haar ogen open te doen en ze hees zich overeind tussen de kussens. Het scherm leek wel een bouwlamp. Het licht was zo fel dat ze er niet naar kon kijken. Ze veegde over het scherm om het geluid te laten ophouden, maar ze veegde de verkeerde kant op, waardoor ze opnam. Ze hoorde iemand met een zwaar Amerikaans accent aan de andere kant van de planeet tekeergaan.

'Helen? Hoor je me?'

Het duurde even voordat ze de stem herkende. Het was Claude Ripley, een van de uitvoerend producenten met wie ze te maken had gehad bij de filmdeal. Een man van in de dertig uit Californië die altijd bruin was en tanden had die witter waren dan haar witte keramische gootsteen. De eerste keer dat ze hem zag, moest ze meteen aan Rob Lowe denken: ze hadden beslist dezelfde genen. Claude omschreef zichzelf als 'de man van het geld'. Hoewel hij ongeveer van haar leeftijd was, gaf hij haar altijd het idee dat ze een domme tiener was. Opvallend succes sijpelde bij hem uit elke porie alsof het aftershave was.

'Claude?' Ze ging meer rechtop zitten en klemde de telefoon voorzichtig tegen haar oor.

'Helen? Ik probeer je al uren te pakken te krijgen.'

'Sorry,' mompelde ze, en ze wreef met één hand over haar ogen. Ze voelde korreltjes. Had ze haar make-up er wel afgehaald voordat ze naar bed ging? Waarschijnlijk niet. De hoofdpijn verergerde toen ze haar hoofd optilde. Ze werd misselijk. 'Ik had… Ik ben…'

'Heb ik je uit bed gebeld?' vroeg Claude vol ongeloof.

'Ik… Hoe laat is het?'

'Het is bij jou iets over elf,' antwoordde Claude. 'Sliep je nog? We moeten praten. Dit is een ramp. Is het waar?'

'Wat?' vroeg Helen, volkomen in verwarring.

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. 'Zorg dat je aanspreekbaar bent. Ik stuur je een link voor een Zoommeeting. Zorg ervoor dat je over twintig minuten online bent. Begrepen?'

'Ja,' wist ze uit te brengen.

Hij hing op en Helen liet haar telefoon vallen en ging weer in haar rommelige bed liggen. Even later klonk er een oor-

verdovende pling. Dat was waarschijnlijk de beloofde link. Wilden ze nú iets met haar bespreken? Ze wist zeker dat er geen overleg gepland stond. Ze was niet van plan geweest een kater te hebben, laat staan zo'n erge, ze was niet dom. Ze zou nooit zijn gaan stappen als ze had geweten dat ze de dag erna scherp moest zijn. Het was daar toch midden in de nacht? En het was toch zaterdag? Ze was er vrij zeker van dat het zaterdag was, tenzij ze een heel weekend kwijt was en het nu maandagochtend bleek te zijn, maar ze dacht van niet, want ze hoorde de onderburen door het huis lopen en Helen merkte alleen in het weekend dat daar mensen woonden. Als het maandagochtend elf uur zou zijn, zouden die op hun werk zijn. En dan de toon die Claude aansloeg. Ze was inmiddels gewend aan zijn rare, abrupte manier van doen, maar hij was ditmaal ronduit onbeschoft geweest. Wat voor ramp bedoelde hij? Was er een probleem met de filmdeal? En zo ja, dan hoefde zij dat toch niet op te lossen? Moest ze haar agent bellen? Waarschijnlijk wel.

Helen wilde de telefoon weer pakken, maar toen ze haar hoofd omhoogbracht, tolde het als in die scène uit *The Exorcist*. Ze proefde gal. Ook dat zat in die scène uit *The Exorcist*, en daar wilde ze op dit moment niet aan denken. Slecht idee. Heel slecht idee.

Ga douchen, hield ze zichzelf voor. Denk aan de douchescène uit *Casino Royale*. Dat zal zeker helpen.

Ze kwam langzaam uit bed en wist de badkamer te bereiken. Staan zou niet lukken, en dus ging Helen op de vloer van de douchebak zitten en liet ze het water over haar warme huid stromen. Dat hielp een beetje en ze werd iets helderder. Wat was er in vredesnaam aan de hand? Ze dronk nooit zoveel. Ze probeerde zich te herinneren wat er de avond ervoor was

gebeurd terwijl ze ging staan en de kraan dichtdraaide. Toen ze eenmaal rechtop stond, werd ze ontzettend duizelig. Ze besefte dat ze zou gaan overgeven en was net op tijd bij het toilet. Pas toen ze haar haar uit haar gezicht hield, kreeg ze een flashback. Dit had ze de avond ervoor toch ook gedaan? Ze had overgegeven en Melanie was erbij…

Dit is hij toch niet?

Ik ga antwoorden…

Helen hoestte en hapte naar adem. Terwijl ze zich op de koude badkamervloertegels liet zakken, ging haar telefoon opnieuw. Er kroop ijzige angst langs haar rug toen ze zich meer herinnerde. De naam van de man die ze al jaren niet had gezien was op haar telefoon verschenen. Haar reactie. Melanies reactie.

O nee.

Tegen de tijd dat ze bij haar telefoon was, ging die al niet meer over. Een hele lading gemiste oproepen en nieuwe tekstberichten. De recentste tekst stond nog op het scherm, het was een bericht van Melanie.

Het spijt me ontzettend. Dit is allemaal mijn schuld. Zal ik naar je toe komen?

Helen trok een spijkerbroek en een wit shirt aan en haalde een kam door haar haar. Daarna deed ze haar haar, dat slechts handdoekdroog was omdat ze het niet aankon het te föhnen en daar ook geen tijd voor had, in een paardenstaart. Ze ging naar de keuken en dronk staand bij de gootsteen een groot glas water. Daarna nam ze een paracetamol en een ibuprofen, ook al wist ze dat het slecht was die tegelijk in te nemen. Helen had het gevoel dat haar leven voorbij was, dus wat had het voor zin om bij haar ondergang meer te lijden dan nodig was? Ze liet het glas opnieuw vollopen met water, pakte haar laptop

en zette die op het aanrechtblad. Ze ging liever niet zitten. Ze was op van de zenuwen en voelde zich een wrak. Ze durfde niets aan te raken, durfde niet te gaan zitten.

'Wat zie jij eruit,' zei Claude zodra zijn gezicht op het scherm verscheen.

'Sorry van daarnet,' zei Helen met schorre stem. 'Ik heb gisteravond iets te veel gedronken. We hadden een feestje.'

'Een feestje. Oké,' zei hij smalend. Er lag een strenge uitdrukking op zijn gezicht.

'Ik heb geen idee… Ik weet niet wat er aan de hand is,' zei Helen slap, al kon ze dat wel raden. In grote lijnen dan. Het moest te maken hebben met dat tekstbericht van Melanie. Die twee tekstberichten van Melanie: het bericht dat ze naar hém had gestuurd en het bericht aan haar vanochtend: *Het spijt me ontzettend*. Maar ze wíst niets.

'Ben je vandaag nog niet online geweest?'

Helen schudde haar hoofd, had daar direct spijt van en kneep haar ogen stijf dicht tegen de pijn. O, de schaamte. Het was zo onwerkelijk. Ze hield er al heel lang rekening mee dat dit kon gebeuren, maar nu het zover was, kon ze het niet bevatten. 'Ik… sliep nog toen je belde.'

'Oké,' zei Claude weer. 'Ik zal er geen doekjes om winden en het je rechtstreeks vragen. Want misschien, heel misschien, kunnen we een oplossing bedenken, maar dan moet je wel het juiste antwoord geven op de vraag die ik je nu ga stellen. Afgesproken?'

'Afgesproken,' zei Helen zacht.

'Goed, daar gaan we,' zei Claude. 'Helen Thorne, heb je op enig moment een affaire gehad met acteur Brett Pottinger, vader van twee kinderen en getrouwd met de geliefde Britse actrice Alice Marsh?'

'Ja,' zei Helen, 'maar…'

Claude stak zijn hand op om haar de mond te snoeren. 'Dank je wel,' zei hij, 'dat is alles wat mevrouw Anders wilde weten.'

Tussen de oude boeken vindt Helen iets waarvan ze niet wist dat ze het zocht

Als een affaire van jaren geleden aan het licht komt en een mediaschandaal veroorzaakt, vlucht bestsellerauteur Helen Thorne naar een afgelegen eiland aan de kust van Schotland. Daar heeft ze de taak om de boekencollectie van de overleden verzamelaar Cyril Gissing te catalogiseren. Helen haalt haar hart op in de indrukwekkende bibliotheek vol zeldzame schatten. Tussen de eerste edities en brieven van Cyril vindt ze aanwijzingen voor een verborgen collectie boeken, die het eiland en zijn bewoners zou kunnen redden.

Op een stormachtige avond klopt de mysterieuze en charmante Thiago Montero aan, een oude vriend van Cyril. Hij lijkt meer te weten over de verborgen collectie. Maar is hij wel wie hij zegt dat hij is? En welke geheimen liggen er nog meer in de boekenverzameling op hen te wachten?

Sharon Gosling werkte jarenlang als tijdschriftjournaliste en is nu fulltime auteur. Haar sfeervolle romans spelen zich af op prachtige Schotse locaties en worden gekenmerkt door warmte en hoop.

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 562507 >

Z&K